

droom geweest soms, heel dat lange vroegere leven? Herboren voelde hij zich! Jong en sterk als de vrouw aan zijn zijde — als die hel-door-zonde hemel daar, dat staalblauwe water, de lucht die hij gulzig opsnoof, de frissche wind, die door de ruimten toog, vrij en machtig! Telkens weer, en met altijd hetzelfde verlangen, sloegen hun blikken in-één, gevende en grijpende, in spontane paring. Zij lachten en zongen te zamen. En op eenzame paadjes of een stille hei, beschermd door boschjes of walletjes — maar onder den altijd wijd-schouwenden hemel — kusten en omhelsden zij elkander, minuten lang, in extase verloren....

En toch — ondertusschen was Huib grootvader geworden. In de Drentsche pastorie werd op een zonnigen morgen een zoontje geboren, dat Willem werd vernoemd naar zijns vaders vader. De Hooglanden waren er heen gereisd; getweeën hadden ze over de wieg gebogen gestaan, ontroerd en gelukkig. Even later toch, terwijl ze een oogenblik alléén waren, lei plotseling Pauline haar hoofd aan Huibs schouder en snikte zwijgend en ingehouden. Hij drukte haar tegen zich aan, zacht kussend en streelend de geurige blonde haren. „Lieneke-mijn, wat is er? Ontroert het je zoo?” Geen hoorbaar antwoord; zij knikte alleen maar; het duurde een poosje voor zij haar hoofd naar het zijne opheffen, hem aankijken kon, door haar tranen heen. „O Huib!... O Huib!” „Hou maar goede moed, mijn lieveling,” kwam teeder fluisterend zijn geluid. „’t Zal nog wel komen misschien.... Bij zoovélen, immers blijft dat uit.... een tijd....” Dan lachte ze weer, keek verlegen opzij, wischte haastig en wat schaamachtig haar tranen.

Het was goed in dit huis nu. Er sfeerde een groote, een al-omvattende — toch, om de zwakte der jonge moeder — wel sterk gedempte en voorzichtige blijheid. Leonard, week en gulhartig teeder, toonde wat jongensachtigen trots. Maar zonder de opgeprikt pedante houding, het superieure en beschermend minzame, dat hem anders zoozeer eigen was. Alléén — het was een vertrouwelijke mededeeling, speciaal aan Huib, met de van ouds bekende ernstige hoofdknikjes en gewichtige mondvertrekkingen — financieel werd het wel wat benauwend voor Liesje en hem.... Een baker in huis, een volledige meid nu ook, en dan allerlei onkosten.... Hm, ja, enfin, God zou zeker weer zorgen.... De grootvader hoopte en vertrouwde dat ook; toch, het eerste waar hij, thuisgekomen, werk van maakte, was het verkoopen van zijn laatste aandeel in zijn vroegere uitgeverszaak, het aan zijn kinderen sturen van de helft der opbrengst. Te leen — naar het heette. Kwamen Leo en Liesje eens in wat betere omstandigheden, nu, dan mochten zij het geld teruggeven.

„De Goentoer is onderweg”, zeiden een paar weken later Huib en